

Tolle Lege

Postní doba 2016: „Milosrdenství chci, a ne oběť“ Mt 9,13

Farnost sv. Tomáše. Praha 1. Březen 2016, r. XX. č. 215

„Pán se rozhodl, že kvůli nám, kteří jsme jeho tělem, sám předem půjde naší cestou v tom svém těle, ve kterém zemřel, vstal z mrtvých a vstoupil na nebesa; aby tak údy s důvěrou očekávaly, že i ony se dostanou tam, kam je předešla hlava.“ (Sv. Augustin)

K BRÁNĚ... A ZA BRÁNU

Jednou z nejbohatších dimenzí Svatého roku (jakým je rok milosrdenství) je možnost provést “duchovní restart”. To je možnost, ke které zvou početné Brány milosrdenství, jež najdeme v každé diecézi. U nás, například, v chrámu Sv. Víta, v kostele Nejsvětějšího Srdce Páně anebo na Svaté Hoře.

Svatá brána je konec pouti. Pout' je proces očišťování. A jeho konec, brána, je vždy spojen s odpuštěním. A jako pout' bývá spojena s odpustky.

Jedním z nejhlubších vyjádření Božího milosrdenství je jeho odpuštění.

Jak je známo, ve svátosti smíření se nám odpouští "věčný trest" za hřích, otvírá se nám brána nebeská. Ale každý hřích zanechá v duši další důsledky, rány, bolesti a slabosti, to, co se nazývá "časný trest" za hřích (pozor, neřekl bych, že Bůh trestá... ale že důsledek mých hříchů - bolest, kterou jsem já způsobil - mě pronásleduje). Tento tzv. "časný trest" za hřích může být odčiněn zde na zemi skrze pokání a aktivní lásku, anebo po smrti v očistci. Nechci tady ale rozšiřovat církevní učení o tomto tématu, tak jak je najdeme v Katechismu katolické Církve (1471-1473; najdete to na straně 2 Tolle Lege).

Takže, mohli by se mnozí ptát s ironickým úsměvem, je to něco, co má význam jenom po smrti, aby se člověku zkrátil očistec? Ne, můžeme se na to podívat také jako na něco praktického v našem současném duchovním životě: Svatý rok nabízí možnost začínat znovu, bez duchovních brzd, které představují důsledky hříchu, které zůstaly v mé duši i po rozhřešení. Tudíž, po získání odpustků je má duše ve stejném stavu jako hned po křtu. Lze je pochopit jako hlubokou obnovu našeho křtu. A to je pro mě osobně to hlavní: ne, že můžu být „pan čistý“, „neposkvrněný“, nebo že mi nelze nic vyčítat. Nýbrž, že mohu být schopnější milovat, schopnější být milosrdný, protože se naplno obnovilo moje spojení s mým Spasitelem. To je duchovní restart. Být znovu ve stejném duchovním stavu, jako jsem byl hned po křtu. Bez zbytků bahna, které postupně moje hříchy zanechaly v mé duši.

Proč o tom píšu právě teď? Tento týden, v pátek, se koná v kostele Nejsvětějšího Srdce Ježíšova naše vikariátní pout'. S možností se zpovídat a získat plnomocné odpustky. Je to pout' k bráně milosrdenství... a za bránu, na novou cestu, kterou umožňuje plné odpuštění hříchů a očištění jejich důsledků. Pravděpodobně pro většinu z nás první možnost udělat letos ten „duchovní reset“, který obnoví naše křestní zasvěcení Bohu. Modlím se k Bohu, abychom my ze svatého Tomáše měli možnost být tam ve velkém počtu, protože si uvědomuji, jaká to může být duchovní síla pro naši farnost.

Být za branou není cíl... je to první krok, být znovu jako nový člověk. Dostat milosrdenství, abych ho potom rozdával, abych byl ve svém okolí kanálem Božího milosrdenství po celý rok. Projít branou milosrdenství, nejen abych se naplnil Božím milosrdenstvím a a Jeho něhou ke mně, ale abych mohl Jeho silou, Jeho láskou, o mnoho více, o mnoho silněji a čistěji milovat.

P. Antonio, OSA. Fařář

Potkala jsem...

Potkávala jsem u vchodu do jednoho venkovského kostela malinkou kapličku. Byla součástí mohutné polorozbořené zdi a skrytá pod věkovitou lípou. Věřící ji už léta nevnímali, jen občas si na ni někdo vzpomněl, že tam snad bývala nějaká socha, nikdo už nevěděl, jaká.

Jednou v neděli, když vycházela po mši skupinka místních věřících z kostela, oko paní Melíškové padlo na osluněnou kapličku. Ta byla jako nová: zdivo opravené, nahozené, nabílené, měla světlým okrem orámovaný výklenek a v něm 3D obraz světce. Všichni začali překvapeně probírat, co se to tu najednou stalo, když nikdo nic netušil. Dohady byly nejrozumnější: jestli to udělal někdo z radnice, jak to, že o tom neinformoval nás, věřící! Ale to jistě ne, tam sedí samí neznabozi, kterým je stav kolem kostela ukradený! Určitě to má nějaký záhadný cíl, třeba chce obec nakonec kostel prodat! Ba ne, to udělal nějaký hříšník, co se chce dostat do nebe! Určitě nerespektoval památkovou péči! No a ten obraz je nějaký moderní! Ne, ne, naopak je předpotopní! Každopádně je to drzost, takhle si přivlastnit naši kapličku! Než tuhle tajemnost, bylo to lepší předtím...

A záhada pokračovala. Za týden byl opravený kus zdi za kapličkou a udělaný malý přístupový chodníček.

Věřící se rozhodli hlídkovat. Zjistili nějakého cizího duchodce, který se pak jednou v neděli objevil dokonce na mši. Farář jim ho představil jako výtvarníka, který zcela ve své režii pomáhá vzkřísit malé církevní stavby v Čechách.

Jestli si myslíte, že mu věřící poděkovali, mýlíte se. Byl to vetřelec, který má jistě postranní nečisté úmysly, které časem vyplují na povrch.

/E.B./

ODPUSTKY JAKO „NOVÝ RESTART“

Odpustek znamená, že se před Bohem odpouštět časné tresty za hříchy, jejichž vina byla zahlazena, je to odpuštění, které náležitě připravený věřící získává za určitých podmínek zásahem církve, jež jako služebnice vykoupení autoritativně rozděljuje a používá pokladu zadostiučinění Krista a svatých. / KKC 1471 /

Abychom pochopili tuto nauku a tuto církevní praxi, je třeba si uvědomit, že hřích má dvojí následek. Těžký hřích nás zbavuje společenství s Bohem, a tím nás činí neschopnými dosáhnout věčného života, být zbaven věčného života se nazývá "věčný trest" za hřích. Na druhé straně každý hřích, i ten všední, vyvolává zhoubné lpění na tvorech, které musí být odčiněno, buď zde na zemi, nebo po smrti, ve stavu, jenž se nazývá očistec. Toto očišťování zbavuje toho, co se nazývá "časný trest" za hřích. Tyto dva tresty nelze pojímat jako nějaký druh pomsty, kterou Bůh postihuje hříšníka zvenčí, nýbrž jako důsledky vyplývající ze samé podstaty hříchu. Obrácením, jež pochází z vroucí lásky, můžeme dosáhnout naprostého očištění hříšníka, takže už nezůstává žádný trest. / KKC 1472 /

Odpuštění hříchů a obnovení společenství s Bohem přinášejí prominutí věčných trestů za hřích. Nicméně zůstávají časné tresty za hřích. Křesťan se má snažit přijímat tyto časné tresty za hřích jako milost tím, že trpělivě snáší utrpení a zkoušky všeho druhu, a jednoho dne tím, že se klidně postaví tváří v tvář smrti; má usilovat o to, aby úplně svlékl „starého člověka“ a oblékl „nového člověka“ prostřednictvím skutků milosrdenství a lásky, jakož i modlitbou a různými kajícími úkony.

5 kroků předtím, než jdeš spát

- 1 Když přichází noc, polož se v tichu do Boží přítomnosti
- 2 Poděkuj Bohu za obdržená požehnání
- 3 Popros o poznání Ducha svatého, aby sis mohl jasně vzpomenout, když probíráš své denní události
- 4 Znovu poděkuj Bohu za dobré vzpomínky a popros o odpuštění za špatná rozhodnutí
- 5 Odpočívej v Boží přítomnosti

OBRÁCENÍ - DŮLEŽITÁ SCHOPNOST ZAČÍNAT STÁLE ZNOVU

Dokonalosti nedosáhneme pouhým lidským úsilím. Musíme žádat o pomoc Boha. A až to uděláte, budete mít dlouho dojem, že se vám žádné pomoci nedostává, a pokud ano, pak méně, než potřebujete. Netrapte se tím. Po každém selhání prostě o odpuštění, zvedněte se a zkuste to znovu. To první, k čemu nám Bůh pomůže, mnohdy nebývá to, o co usilujeme, ale spíše schopnost začínat stále znovu. Tento proces nových počátků, při němž si osvojujeme nové návyky, je snad ještě důležitější. Zbavuje nás totiž iluzí o nás samých a učí nás záviset na Bohu. Na jednu stranu poznáváme, že ani v těch nejlepších chvílích nemůžeme důvěřovat jen sami sobě, na druhou stranu se učíme, že ani v těch nejhorších chvílích není třeba zoufat, neboť Bůh nám naše poklesky odpouští.

Helena

Papež František : Pravda jako bojeschopná věrnost

(Dopis církevní obci v Pergamu)

Bolest církevní obce v Pergamu je důsledkem jistého duchovního obžerství a nestřídmosti, která ji vedla k tomu, že požívala a vychutnávala cizí nauky. Je vnitřně rozdělená. Na jedné straně má mezi sebou mučedníky, kteří prokázali naprostou věrnost, a na druhé straně "podporuje" ty, kteří hlásají falešné nauky. Pán ji utěšuje tak, že ji napomíná Pravdou, slovem, které jako meč vychází z jeho úst. Zve ji k tomu, aby jedla ze skryté many, sytila se pouze chlebem Pravdy, vychutnávala blízký a výlučný vztah ke svému Pánu a neupadla do duchovní svěťáckosti. Podporovat druhé, to je úkol vlastní představeným. Dopis do Pergamu je adresován těm, kteří vedou tuto obec, a ukazuje jim, jaké pohoršení vzbuzují u věřících, kteří jsou jim podřízeni, když nebojují rozhodně proti těm, kdo tuto církev využívají ke svým zájmům.

Symbol Pánovy nesmírné vznešenosti: dvojsečný ostrý meč

Pán bojuje dvojsečným mečem, svým slovem, které je pravda. Jednou z charakteristických vlastností pravdy je věrnost (emeth) a právě věrnost rozhoduje o osudu církevní obce v Pergamu. Tato obec je věrná Pánovu jménu, má mučedníka a věrného svědka Antipase, který je obci vynikajícím vzorem. V některých ohledech je však vystavena pokušení k nevěrnosti: "Máš tam lidi, kteří se drží učení Baláma, a máš i lidi, co se podobně drží názorů mikulášovců" (srov. Zj 2,14-15).

Pán je věrný a pravdivý, nicméně zdá se, že jeho slovo postrádá sílu, neboť jeho lid si nechává šimrat uši jinými naukami. *Guardini říká, že pravda představuje základ existence a chléb ducha, ale v lidských dějinách je oddělena od moci. Pravda platí, moc naléhá.* Pravda nedisponuje bezprostřední mocí. O co je vznešenější, o to menší je její moc. Jistou mírou moci disponují nižší pravdy, neboť nějakým způsobem potvrzují tendence a potřeby. Vzpomeňme si například na pravdy, které se týkají našich bezprostředních životních potřeb. *Čím vznešenější je nějaká pravda, tím nižší mocí disponuje, a lidský duch se jí musí otevřít o to svobodněji, má-li ji pochopit. Čím ušlechtlejší je nějaká pravda, tím snadněji bývá zotročována a dokonce i zesměšňována hrubiánstvím, a musí o to víc spoléhat na galantnost lidského ducha.*

Toto platí o pravdě obecně, ale ještě více to platí o posvátné pravdě. Vždy jí hrozilo riziko pohoršení. Když přichází na svět, odkládá svou všemohoucnost, aby se představila ve slabosti "přirozenosti služebníka" (srov. Flp 2,6-7). K tomu nedochází pouze proto, že je tato pravda hierarchicky na nejvyšším stupni, a tedy musí být - podle zákonitosti, o které jsme právě mluvili - nejslabší, nýbrž proto, že Boží milost a láska chce hříšného člověka zvát k obrácení, čímž mu také otevírá možnost obrátit se proti ní. ... **Jednou však bude pravda a moc tvořit jednotu.** Pravda bude mít tolik moci, kolik jí náleží a kolik si zasluhuje. Čím vyšší bude nějaká pravda v oblasti poznání, tím mocnější bude její vláda. ... Lež může existovat právě proto, že pravda je slabá. Stejným

způsobem i hřích může existovat, neboť *Bůh ponechává naší vůli nepochopitelný prostor*; v němž se ona může postavit proti němu. Když se však pravda obrátí v moc, lež už nebude moci existovat, protože všechno bude plné pravdy. Lež bude zbavena vlády nad tím, co je, a nebude již existovat jinak než ve formě odsouzení. Jaké to však bude osvobození pro všechny ty, kdo milují pravdu, a pro všechno to, co v našem nitru tihne k pravdě! Bude to zkušenost, kterou lze přirovnat k zážitku člověka, jemuž hrozí udušení, avšak náhle se octne na čerstvém vzduchu. Veškeré bytí rozkvete do svobody a krásy. Ano, krásy, neboť krása je jasnou pravdou, která se stává skutečností. **Toto je vítězství, kterého Kristus dosáhne "mečem svých úst".**

(úvaha z knihy Jorge Maria Bergoglia: *"Otevřená mysl, věřící srdce"*, nakladatelství Paulinky, 319 str., r. 2013).

Mé dítě,

Ty mě možná neznáš, ale já o tobě vím všechno (Zalm 139,1)
 Víím, kdy usedáš a kdy vstáváš (Zalm 139,2)
 I vlasy na tvé hlavě mám spočítané (Matouš 10,29-31)
 Byl jsi stvořen k mému obrazu (1. Mojš.30,17)
 Znal jsem tě dokonce ještě dříve, než jsi byl počat (Jeremjáš 1,4-5)
 Utkal jsem tě v lůně tvé matky (Zalm 139,13)
 Ti, kteří mě neznají, o mně říkají nepravdivé a nesprávné věci (Jan 8,41-44)
 Nejsem vzdálený a rozzlobený, ale jsem dokonalým vyjádřením lásky (1. Janův 4,16)
 Toužím po tom, abych tě mohl zahrnout svou láskou (1. Janův 3,2)
 Nabízím ti více, než by ti kdy mohl nabídnout tvůj pozemský otec (Matouš 7,11)
 Protože jsem dokonalý otec (Matouš 5,48)
 Každý dobrý dar, který dostáváš, pochází z mé ruky (list Jakubův 1,17)
 Jsem to já, kdo se stará o zajištění všeho, co potřebuješ (Matouš 6,31-33)
 Můj plán pro tvou budoucnost je vždy plný naděje (Jeremjáš 29,11)
 Protože tě miluji odvěkou láskou (Jeremjáš 31,3)
 Nikdy ti nepřestanu prokazovat dobro (Jeremjáš 32,40)
 A chci ti ukázat velké a podivuhodné věci (Jeremjáš 33,3)
 Jsem pro tebe schopen vykonat mnohem více, než co si vůbec dokážeš představit (Efezským 3,20)
 Jsem totiž ten, kdo ti dodává odvalu a kdo tě povzbuzuje (2. Tesaloničtům 2,16-17)
 Jsem také Otec, který tě utěšuje ve všech trápeních (2. Korintským 1,3-4)
 Když tě něco trápí a bolí tě srdce, jsem ti nablízku (Zalm 34,18)
 Jednoho dne setřu každou slzu ze tvých očí (Zjevení 21,3-4)
 Já jsem tvůj Otec a miluji tě stejně, jako miluji svého Syna, Ježíše (Jan 17,23)
 Protože v Ježíši se zjevuje moje láska k tobě (Jan 17,26)
 Ježíš je přesným vyjádřením mé podstaty (Židům 1,3)
 Přišel, aby ukázal, že jsem na tvé straně, nejsem tvůj nepřítel (Řimanům 8,31)
 A aby ti řekl, že nepočítám tvé hříchy (2. Korintským 5,18-19)
 Ježíš zemřel proto, abychom se ty a já mohli usmířit (2. Korintským 5,18-19)
 Jeho smrt byla nejvyšším vyjádřením mé lásky k tobě (1. Janův 4,10)
 Když přijmeš dar mého Syna Ježíše, přijímáš mě (1. Janův 2,23)
 A nic tě už nikdy neoddelí od mé lásky (Řimanům 8,38-39)
 Ale ptám se: „Budeš ty mým dítětem?“ (Jan 1,12-13)
 Čekám na tebe (Lukáš 15,11-32)

S láskou

*tvůj Otec
 Všemohoucí Bůh*

Osobnost Elišky Přemyslovny

Letošní rok bude ve znamení velkých oslav a vzpomínání; 14. května si připomeneme 700. výročí narození *největšího Čecha* a k této příležitosti se připravuje řada zajímavých akcí. Dříve než se začneme zabírat osobností tohoto nejoblíbenějšího českého panovníka, bylo by dobré připomenout i jeho maminku, královnu Elišku Přemyslovnu, významnou státoprvnou osobnost počátku 14. století a ctihodnou služebnici Boží.

Svatému otci Františkovi byla poslána žádost o její blahořečení. Životní úsilí a dílo této královny bylo završením díla svatých, blahoslavených a ctihodných žen z jejího rodu. Jmenujme třeba svatou Ludmilu, ctihodnou Mladu, sv. Anežku Českou a ctěnou abatyši svatojiřskou Kunhutu. Eliška žila svatým životem a stala se mučednicí srdce, protože i v nejtěžších zkouškách trvala na svých povinnostech královny a ochránkyně přemyslovského dědictví. Byla pokorná a hluboce věřící. Prála si službu Bohu, ale rozhodla se obětovat své zemi a českému lidu.

Náš národ a celý svět v této uspěchané době potřebuje vzory. Potřebuje světlo, které mu ukáže, že má smysl přestat myslet na sebe a pozemské statky, ale že ta pravá ctnost a lidství spočívá v pomoci a službě druhým. A právě takovým vzorem byla a je naše česká královna Eliška, poslední z rodu Přemyslovců. Nesla v srdci a krvi odkaz velkých vladařů, svého děda, velkého krále Přemysla II. Otakara, a svého otce, krále Václava II. Nikdy se nezpronevěřila jejich velkým cílům a službě Bohu. Za svůj český národ přinesla s pokorou obět' nejvyšší - své osobní zájmy.

S úctou k zemi a lidu, vědomá si svého postavení, se provdala za Jana Lucemburského, muže, kterého nemilovala, ale naučila se ho mít ráda. S vědomím, že pro svůj národ dělá, co musí, spojila svým sňatkem panovnické rody Přemyslovců a Lucemburků. Českým zemím dala nového silného vládcu, respektovaného okolními zeměmi i církví. A pak dala Čechům i světu dar nejvzácnější - porodila syna Václava, budoucího krále a císaře římského Karla IV.

Královna Eliška, tato výjimečná žena, svým životem měnila dějiny, a proto je třeba zdůraznit její přínos pro minulost, současný i budoucí svět. Právě takoví skromní a pokorní lidé dokáží svými činy více, než rozpínavé mocnosti a ctižádostiví jedinci. Jejím blahořečením by se podařilo ji více přiblížit lidem a národu, ocenit vlastnosti, které všem teď moc chybí. Právě ona by mohla být tím světlem z historie, které rozsvítí srdce a duše tápajících, probudí hrdost, ukáže cestu k dobru, pokoře a víře a zdůrazní pravé lidské hodnoty.

Eliška Přemyslovna se narodila na Pražském hradě 20. ledna 1292. Její matka Guta Habsburská zemřela o pět let později a v roce 1305 zemřel její otec Václav II., takže se stala oboustranným sirotkem ještě před dosažením plnoletosti. Byla odkázána na rytířskou ochranu svých dospělých mužských příbuzných. Z právního hlediska byla v péči svého bratra, mladinkého krále Václava III., ten však byl v roce 1306 zavražděn, aniž by zanechal dědice. Oporou osiřelého princezně nebyl ani následující český král Rudolf Habsburský, manžel vdovy po Václavovi II. Alžběty Rejčky, z jehož podnětu byla vykázána z Hradu, ani švagr Jindřich Korutanský, který změnil svou příbuzenskou náklonnost k ní v pomlouvačnou nenávist poté, co vyslovila souhlas k možnosti provdat se, přestože původně hodlala zůstat pannou v klášteře benediktinek u sv. Jiří na Pražském hradě.

S prosbou o ochranu se obrátila prostřednictvím církevní diplomacie na římského krále a předpokládaného budoucího císaře Jindřicha VII. Lucemburského v létě roku 1309. Následujícího roku se jí - a zároveň s ní i lidu české země - dostalo císařské ochrany tím, že Jindřich její zemi a lid svěřil svému jedinému synovi Janovi v léno a princeznu Elišku, jako jeho manželku, jeho ochraně. Princ Jan byl však snadno ovlivnitelný a byl více proslulý na kolbištích a na diplomatickém poli Evropy než v Praze a zemích svatováclavské koruny. Už po devíti letech manželství se ukázalo, že nedokáže s náležitou důsledností být ochráncem a diplomatem ani ve vztahu ke své manželce ani

k české zemi. Královna Eliška se stala od roku 1319 až do své smrti zapuzenou manželkou (ve vyhnanství v Bavorsku v letech 1322-1325), kde trpěla velkým nedostatkem. I tehdy, kdy byla odkázána na milosrdenství Boží a pomoc svých bližních, pečovala o potřeby chudých a nemocných. Zemřela v noci z 28. na 29. září 1330 na Vyšehradě v pouhých 38 letech na souchotiny, pohřbena byla v opatském chrámu kláštera Síně královská na Zbraslavi.

V katedrále svatých Václava, Vojtěcha a Víta na Pražském hradě je horní triforium vyhrazeno sféře nebeské. Zde jsou zpodobněni Kristus, Panna Marie a čeští patroni v čele se svatou Ludmilou, patronkou českých zemí. V dolním triforiu je sféra pozemská, kde se mezi jinými nachází i busta královny Elišky Přemyslovny jako výraz úcty a obdivu našich předků k této ctihodné královně.

A o jejím synovi, který se zapsal do našich dějin jako „Otec vlasti“, zase někdy příště.

Zdena

Víš, že?...

- * **Modlitba Taizé** v naší farnosti se koná 3. 3. od 19,30 v klášterním refektáři.
- * V neděli 13.3. křížovou cestu připravují děti z naší **školy sv. Augustina**. Po ní se budou prodávat postní koláčky. Výtěžek pomáhá dětem v Kongu.
- * **Křížová cesta** v době postní je každý pátek a každou neděli v 16,30 v kostele sv. Tomáše.
- * Tradiční jarní bazar, nejen oblečení, v prostorách kláštera 12. a 13. března. Podporujeme sociální projekty!
- * **Postní koncert** Svatotomášského sboru v kapli sv. Barbory se koná v neděli 13. března od 18,00.
- * 19. března slavíme **slavnost sv. Josefa**. Poutní mše svatá ve 12,15 v kostele sv. Josefa.
- * Změna: **Večerní mše sv.** v neděli bude od 27. 3. od 18,00 hod.
- * **„24 hodin pro Pána“**: prostor pro svátost smíření spojený s eucharistickou adorací v kostele Panny Marie Sněžné. Letos začne v pátek 4. března v 18 hodin mší svatou a bude pokračovat celou noc a celý den až do 18 hodin 5. března. Všichni jsme zváni.
- * V neděli 6. března 2016 při mši svaté v 9,30 budeme udělovat **svátost pomazání nemocných**.
- * **Postní farní rekolekce** se budou konat od pátku 11. 3. odpoledne do neděle 13. 3. 2016 ve Štěkni. Informace u P. Antonia: antoniorivas@augustiniani.cz
- * **Křížová cesta na Velký Pátek**: Mládež našeho kostela připravuje na Velký Pátek křížovou cestu/pašije městem. Od 18,15 se hrají Pašije od kostela sv. Tomáše přes Karlův most do kostela sv. Františka. Udělte si čas modlit se s námi. Je to svědectví křesťanského života!
- * **XVIII. Augustiniánský týden**. „Sv. Augustin řeholník“ (18.4.- 24.4.2016) . Program na: www.augustiniani.cz/novinky/xviii-augustiniansky-tyden-2016
- * Na vrátnici kláštera můžete dostat **Svatotomášské černé pivo**, vařené podle receptury, která se zachovala v klášteře od 17. století. Příspěvek za pivo bude použit na opravu varhan kostela sv. Tomáše.

Dobrou chuť!

Vlčnovské vdolečky

Když jsme byli na podzim v Brně na závěrečném dni Národního eucharistického kongresu, tak nám tam moravské hospodyňky nabídly moc dobré koláče. Řekly nám jméno koláčů, ale pochopitelně recept z paměti neznaly. A tak jsem sedla k počítači a hledala. V původním receptu je těsto překládané, to docela nerada dělám, je moc pracné, ale nedalo mi to a našla jsem jednodušší variantu.

Na těsto budeme potřebovat: 45 dkg hladké mouky, 10 dkg moučkového cukru, 25 dkg másla (ne měkké, aby se dalo strouhat), 2 celá vejce, 100 ml vlažného mléka, kostičku droždí a špetku soli.

Na náplň budeme potřebovat: 2 tvarohy, 1 vejce, cukr podle chuti, lžičku vanilkového pudinku, a kdo má rád, tak rozinky.

Dále budeme potřebovat vejce na potřetí a drobenku, kterou si uděláme z másla, cukru a polohrubé mouky, na posypání.

Mouku smícháme s cukrem a solí v míse, uděláme důlek a v něm necháme v mléce vzejít kvásek. Přidáme vejce, nastrohané máslo a částečně těsto vymícháme. Vyklopíme ho na vál a dobře propracujeme. Podle potřeby podsypeme moukou, těsto je mastné, ale podaří se to. Vratíme těsto do mísy, přikryjeme fólií a uložíme na noc do lednice.

Druhý den těsto necháme trochu ohřát, potom vyválíme, nakrájíme na čtverce cca 10x10 cm (pokud chceme koláče menší, tak čtverce uděláme tak 8x8), dáme tvaroh a spojíme do tvaru vdolků. Uděláme důlek, potřeme rozšlehaným vejcem a posypeme drobenkou. Kdo chce, může ještě před posypáním dát do důlku trochu povidel.

Pečeme na plechu na pečicím papíru v troubě vyhřáté na 175-180 stupňů asi 10-12 minut.

Přeji Vám klidné prožití postní doby.

Hanka

ROK MILOSRDENSTVÍ

**Vikariátní pouť - I. pražský vikariát – Praha I
4. března 2016**

kostel Nejsvětějšího Srdce Páně

PROGRAM

- 16.55 Shromáždění u dveří kostela Nejsvětějšího Srdce Páně v Praze
(nám. Jiřího z Poděbrad, Praha 3 – Vinohrady)
- 17.00 Tichá adorace
- 17.30 Křížová cesta
- 18.00 Mše svatá
- 18.45 Katecheze
- 19.15 Moderovaná adorace (do 20.00)

Stále zpověď a možnost získat plnomocné odpustky

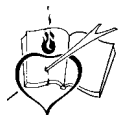
Bohoslužby o velikonocích 2016

Datum	Den	Hodina	Bohoslužba/pobožnost	Poznámka	Kostel
20.3.2016	KVĚTNÁ NEDĚLE	11,00	Mše sv.	S žehnáním ratolestí. Průvod s oslíčkem od kostela Pražského Jezulátka do kostela sv. Tomáše (<i>česky- anglicky-španělsky</i>) S žehnáním ratolestí.	Kostel sv. Tomáše
		15,00	Křížová cesta (Petřín)		
		18,00	Mše sv. (<i>česky</i>)		
24.3.2016	ZELENÝ ČTVRTEK	17,00	Večerní mše na památku Večeře Páně.		Kostel sv. Tomáše
		18,30	Večerní mše na památku Večeře Páně (<i>anglicky</i>).		Kostel sv. Tomáše
		18,45	Večerní mše na památku Večeře Páně (<i>španělsky</i>).		Kaple sv. Barbory
		21,00	Společná adorace		Kaple sv. Doroty
25.3.2016	VELKÝ PÁTEK	17,00	Obřady Velkého pátku.		Kostel sv. Tomáše
		18,30	Obřady Velkého pátku (<i>anglicky</i>).		Kostel sv. Josefa
		17,30	Obřady Velkého pátku (<i>španělsky</i>).		Kostel sv. Tomáše
		18,15	Pašije a společná Křížová cesta		Kaple sv. Barbory
26.3.2016	BÍLÁ SOBOTA (kromě bohoslužeb velikonoční vigilie)	10,00 - 12,00	Zpověď (<i>česky – anglicky – španělsky</i>)	Žehnání velikonočních pokrmů	Kostel – Karlův Most
	VELIKONOČNÍ VIGILIE	19,00	Velikonoční vigilie a Vzkříšení. (<i>česky – anglicky – španělsky</i>)		Kostel sv. Tomáše
27.3.2016	ZMRTVÝCH- VSTÁNÍ PÁNĚ	9,30	Česká mše sv.	Průvod v kostele. Průvod v kostele.	Kostel sv. Tomáše
		11,00	Anglická mše sv.		Kostel sv. Tomáše
		12,30	Španělská mše sv.		Kostel sv. Tomáše
		18,00	Česká mše sv.		Kostel sv. Tomáše
28.3.2016	PONDĚLÍ VELIKONOČNÍ	9,30	Česká mše sv.	Průvod v kostele. Žehnání velikonočních pokrmů	Kostel sv. Tomáše

Radostné a nadějeplné Velikonoce!

AYE 2016. Sv. Dobrotivá 19.-25. července 2016

Více informací: www.aye2016.eu

Pro vnitřní potřebu církve vydává

©Římskokatolická farnost u sv. Tomáše, Josefská 8, 118 01 Praha 1, 2016

tel: 257 530 556, e-mail: osaprag@augustiniani.cz - www.augustiniani.cz

Bankovní spojení ČS a.s. 19 33 79 13 39/ 0800. Prosíme Vás o příspěvky a náměty.